

mijn paleis

Gijs Groenevelt: Furore

FOTO MARC DRIESSEN

Type woning: appartement
Aantal m²: 113
Prijs: 440.000 euro
Buitenruimte: balkon (20 m²)
Locatie: West

Gijs Groenevelt (32) is elke dag ongeveer twee minuten kwijt om van zijn appartement in de Eerste Constantijn Huygensstraat naar zijn werk te komen. Op de zesde verdieping stapt hij in de lift, op de begane grond stapt hij uit. Daar bevindt zich zijn winkel Grapedistrict.

Dat die in hetzelfde pand zit als waar hij woont, was een – plezierige – bijkomstigheid. In het zes maanden geleden opgeleverde nieuwbouwproject Furore bleek woningcorporatie Stadgenoot met opzet bedrijfsruimte te hebben vastgehouden. Dit om bedrijven niet te hoeven teleurstellen bij eventuele vertraging. Want die was er: “We hebben zeker een jaar langer moeten wachten dan we dachten.”

En dat was ‘best vervelend’: “Het Duitse bedrijf waar we onze keuken hadden besteld, werd helemaal gek van ons, omdat we elke twee maanden belden om uitstel.” Er was nog een reden: “We hoopten helemaal over te zijn voordat onze dochter werd geboren.”

De kleine Jasmijn moest haar eerste

zes maanden echter nog doorbrengen in het oude huis dat de helft kleiner was dan waar ze nu woont.

De champagne ging dan ook pas open toen Groenevelt en zijn gezin helemaal geïnstalleerd waren: “Tussen het telefoontje met het bericht dat we erbij zaten en de daadwerkelijke verhuizing zat drie jaar. Ik wil het geen lijdensweg noemen, maar het kostte wel heel veel tijd en energie.”

Groenevelt denkt dat hij wel ‘duizend keer’ is gaan kijken naar de bouw van Furore: “We woonden vlak bij in De Pijp, dus we gingen iedere twee weken even kijken hoe ons huis erbij stond.”

Het was het wachten uiteindelijk waard: “We hebben een fantastisch uitzicht en een zee van ruimte.”

Groenevelt kijkt over de rand van zijn dakterras en wijst op de enorme glazen wand die in de voorgevel van het gebouw zit: “We zitten midden in de stad, maar hebben ontzettend veel licht en horen niks van het lawaai buiten.”

Nieuwbouw, hij kan het iedereen aanraden: “Veel vrienden van ons worden wild van jarendertighuizen in Zuid, maar hier is alles nieuw, alles werkt en het is veel goedkoper dan oudbouw.”

ML

Via duurzaam bouwen

Tot voor kort was de grond in de Petroleumhaven stevig verontreinigd en de luchtkwaliteit is er nog steeds een probleem. Juist in die omgeving is een gebouw neergezet dat beschouwd kan worden als toonbeeld van duurzaamheid.

JOOST ZONNEVELD

ingenieursbureau Search, dat adviseert over duurzaam bouwen, kan met zijn vorig jaar opgeleverde eigen kantoor van architect George Witteveen in de Petroleumhaven laten zien dat hoogwaardige architectuur goed samen kan gaan met zorg voor het milieu. Witteveen: “Ik wilde een stoer gebouw neerzetten dat paste bij de no-nonsensementaliteit van de opdrachtgever en zijn wens voor een duurzaam kantoor.” En dat in een omgeving waar de grond ooit sterk vervuild was en de luchtkwaliteit, vanwege de Coentunnel, nog steeds te wensen overlaat.

Het compacte, doosvormige gebouw dat uit twee verdiepingen bestaat, lijkt volgens sommigen een beetje op een Griekse tempel. Dat is vanwege de strakke uitstekende daklijn en plint, in combinatie met de verticale geleding van de gevel.

Duurzaamheid, van energievoorziening tot materiaalgebruik, komt in alle facetten van het gebouw terug. In de ontwerpfase is rekening gehouden met eventuele uitbreiding, een grotere energiebehoefte en de mogelijkheid de inrichting van het kantoor aan te passen aan wensen in de toekomst. Het pand bestaat bijna geheel uit geprefabriceerde houtconstructiebouw, waardoor tijdens de bouw een minimum aan afval is vrijgekomen. Het kan ook gemakkelijk weer worden afgebroken en de onderdelen kunnen opnieuw worden gebruikt.

Geen kozijnen want ‘die zijn niet goed te hergebruiken’

Dat hier ‘vorm volgt duurzaamheid’ van toepassing is, als variatie op Louis Sullivans beroemde ‘vorm volgt functie’ vindt Witteveen te ver gaan. Wel heeft hij tijdens het ontwerpen zo veel mogelijk gewerkt vanuit het *cradle-to-cradle*-principe, bedacht door de Duitser Michael Braungart en de Amerikaan William McDonough. Hun filosofie gaat ervan uit dat we producten fabriceren die steeds opnieuw gebruikt kunnen worden. Zo bestaan bijvoorbeeld de stoelen van Herman Miller die in het gebouw van Search staan, voor bijna de helft uit gerecyclede materialen en kunnen na gebruik bijna alle onderdelen opnieuw gebruikt worden. “Die stoelen zijn echt *cradle-to-cradle*, een deel kun je zelfs zo la-

Architect George Witteveen voor de zuidgevel

ten vergaan in de tuin,” zegt Witteveen. Afval bestaat hier niet meer, het wordt voedsel voor een volgend product, net zoals bladeren die van een boom vallen de grond verrijken.

Om volgens de *cradle-to-cradle*-leer te werken, moet ook bij het ontwerpen van een gebouw al bedacht worden hoe onderdelen opnieuw benut kunnen worden. Zo heeft Witteveen zo min mogelijk samengestelde materialen gebruikt, gehard glas in plaats van gelaagd glas in de gevel geplaatst en afgezien van verlaagde plafonds en kozijnen. “Kozijnen zijn niet goed te hergebruiken.”

Maar in het *cradle-to-cradle*-denken is het niet alleen de bedoeling dat een gebouw het milieu zo min mogelijk belast, het moet daarop ook een positieve invloed hebben. Zo wordt vervuilde lucht die via filters het gebouw van Search binnen wordt geblazen, weer schoon afgeleverd aan de omgeving. Daarmee draagt het gebouw direct bij aan verbetering van de luchtkwaliteit in het havengebied.

Door verschillende energiemaatregelen heeft het pand ook een posi-